

CBE Z26002057 Fraude

UITSPRAAK

in het geding tussen A, in deze procedure rechtsgeldig vertegenwoordigd door B, hierna ook te noemen appellant,

en

de examencommissie van de faculteit Economie en Bedrijfskunde, hierna ook te noemen verweerder,

inzake het besluit van verweerder van 25 september 2025

I. Aanduiding van het bestreden besluit

Het besluit van verweerder van 25 september 2025 waarbij aan appellant vanwege fraude bij het vak Master's Thesis Marketing Management (EBM217A20) als onderdeel van de masteropleiding Marketing de volgende sancties zijn opgelegd:

- Alle resultaten van dit vak behaald in 2024-2025 worden ongeldig verklaard
- Uitsluiting van deelname aan het vak voor de duur van een jaar gerekend vanaf blok 2A 2024-2025
- Appellant komt niet langer in aanmerking voor het judicium (summa) cum laude

II. Zittingsgegevens

Het beroep is behandeld in een openbare zitting op 26 februari 2026, waar appellant en zijn raadvrouw via een videoverbinding zijn verschenen. Verweerder is ter zitting verschenen in de persoon van C.

III. Ontstaan en loop van het geding

Appellant heeft het vak Master's Thesis Marketing Management gevolgd. Voor dit vak heeft appellant een thesis ingeleverd. Verweerder heeft een melding van de examiner ontvangen over een vermoeden van fraude in deze thesis, te weten het gebruik van artificial intelligence (AI).

Naar aanleiding van dit vermoeden is appellant op 17 juli 2025 gehoord. Vervolgens heeft verweerder bij besluit van 25 september 2025 appellant meegedeeld dat hij fraude heeft gepleegd in zijn thesis en zijn aan hem de onder I. genoemde sancties opgelegd.

Appellant diende per email op 27 oktober 2025 een beroep in tegen dit besluit van verweerder. Op 10 november 2025 diende appellant aanvullende beroepsgronden in. Vervolgens vindt er op 8 december 2025 een schikkingsgesprek plaats. Een schikking wordt echter niet bereikt. Appellant laat het College weten zijn beroep te willen handhaven. Daarna heeft verweerder een verweerschrift ingediend en is het beroep op de hoorzitting van 26 februari 2026 behandeld.

IV. Standpunten van partijen

Het standpunt van **appellant**, zoals neergelegd in het beroepschrift en ter zitting toegelicht komt, samengevat, op het volgende neer.

Appellant stelt zich primair op het standpunt dat er geen sprake is van fraude en indien en voor zover er wel sprake is van fraude zijn de opgelegde sancties buitenproportioneel.

De fraude zou bestaan uit niet-bestaande bronnen in de referentielijst van de thesis. Appellant erkent dat er bepaalde niet-bestaande bronnen in deze lijst zijn opgenomen. Deze fout is onbedoeld ontstaan in de laatste fase van het proces toen hij ChatGTP heeft gebruikt om de bronnen te controleren en de referenties netjes te maken. Dit heeft geleid tot enkele niet-

bestaande of deel gewijzigde bronnen.

Appellant voert aan dat de fictieve bronnen geen deel uitmaken van de feitelijke argumentatie of inhoud van de thesis. Alle inhoudelijke beweringen en analyses zijn gebaseerd op correct geraadpleegde, bestaande literatuur, zoals blijkt uit eerder conceptversies van de thesis en de communicatie met de begeleider. Deze situatie voldoet niet aan de fraudecriteria uit artikel 6.16 lid 1 OER. Aldus is het nog steeds mogelijk om een juist oordeel over de kennis, inzichten en vaardigheden van appellant te vormen. Het betreft slechts een onregelmatigheid in de vorm van een technische fout in de referentielijst. Bij een dergelijk licht vergrijp moet ook volgens de Raad van State zeer behoedzaam worden omgegaan met het opleggen van een aanvullende straf bovenop een eventuele ongeldigverklaring van het werk.

Voorts voert appellant aan dat de uitsluiting voor de duur van een jaar buitenproportioneel is alsmede het niet meer kunnen toekennen van een judicium. In geval van een onregelmatigheid kan slechts een herstelsanctie worden opgelegd en geen strafmaatregel.

Appellant verzoekt om gegrondverklaring van het beroep en tevens om veroordeling in de (proces)kosten.

Verweerder heeft zich, blijkens de stukken en ter zitting, als volgt verweerd. Ingevolge artikel 17.3 lid 1 RR wordt bij de beoordeling van de thesis gebruikt gemaakt van het Thesis Assessment Form Master Thesis. Uit dit formulier blijkt dat de literatuurlijst ook onderdeel uitmaakt van hetgeen beoordeeld wordt. Appellant verwijst hierbij naar punt 12. Een completere, consistentere en/of correctere lijst van literatuurverwijzingen leidt tot een betere beoordeling en -in principe- tot een hoger cijfer. Nu de literatuurlijst deel uitmaakt van hetgeen wordt beoordeeld kan er geen correct oordeel worden gevormd over de kennis, inzicht en vaardigheden van appellant. Er is aldus sprake van fraude en niet van slechts een onregelmatigheid.

Deze fraude heeft niet alleen betrekking op literatuurlijst. De fictieve bronnen zijn namelijk terug te vinden in de hoofdtekst van de thesis. Deze bronnen maken dus ook deel uit van de hoofdtekst en in zijn in enkele gevallen de enige bronnen die een argument ondersteunen. Verweerder geeft in zijn verweerschrift enkele voorbeelden hiervan. Verweerder verwijst nogmaals naar artikel 17.3 lid 1 RR en ook naar rubric 3 "Use of Literature". Het gebruik van fictieve bronnen in het kader van rubric 3 kan zonder meer als fraude worden aangemerkt. Hier komt nog bij dat appellant door het opvoeren van fictieve bronnen de indruk heeft willen wekken deze bronnen te hebben bestudeerd en deze bronnen voor zijn onderzoek te hebben afgewogen.

Voorts is van belang dat ingeleverde tussenproducten geen onderdeel uitmaken van de eindbeoordeling. Enkel het eindproduct is beoordeeld en daarin is fraude geconstateerd. Samenvattend constateert verweerder dat appellant zeer uitgebreid gebruik heeft gemaakt van niet-bestaande bronnen in zowel zijn literatuurlijst als in de hoofdtekst van de ter beoordeling ingeleverde scriptie en dat appellant deze bronnen heeft gebruikt voor de onderbouwing van zijn argumenten. Het gaat niet om een onschuldige vergissing, maar om fraude die dermate ernstig is dat uitsluiting voor een jaar op zijn plaats is. Verweerder verzoekt het College het beroep ongegrond te verklaren en het verzoek om (proces)kosten af te wijzen.

V. Beoordeling

Het College overweegt dat fraude, waaronder plagiaat, een ernstige overtreding is van de in de wetenschappelijke wereld geldende normen en het College heeft er begrip voor dat verweerder hier streng tegen optreedt. Bij dit optreden dient verweerder, zoals de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft overwogen in de uitspraak van 23 april 2025, ECLI:NL:RVS:2025:1831, te voldoen aan de eisen die de Algemene wet bestuursrecht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur daaraan stellen, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

In de eerste plaats dient het College te onderzoeken of er naar het oordeel van het College sprake is van fraude in de zin van artikel 6.16 lid 1 OER jo artikel 11 RR.

Het College stelt voorop dat verweerder, nu het gaat om een belastend besluit, moet aantonen dat appellant fraude heeft gepleegd. Er moet, volgens de jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, buiten redelijke twijfel worden vastgesteld dat

appellant heeft gefraudeerd. Het College oordeelt dat verweerder buiten redelijke twijfel heeft aangetoond dat in onderhavig geval sprake is van fraude in de zin van artikel 6.16 lid 1 OER jo artikel 11 RR. Daartoe overweegt het College het volgende.

Appellant heeft erkend dat hij bepaalde niet-bestaande bronnen in zijn literatuurlijst heeft opgenomen. Deze fout is onbedoeld ontstaan in de laatste fase van het proces toen hij ChatGPT heeft gebruikt om de bronnen te controleren en de referenties netjes te maken. Verweerder heeft gesteld dat er niet alleen sprake is van fraude in de literatuurlijst maar ook in de hoofdtekst van de thesis. Appellant heeft ook niet-bestaande bronnen gebruikt in de hoofdtekst. Verweerder heeft meerdere voorbeelden hiervan gegeven die door appellant niet zijn weersproken. Deze beroepsgrond slaagt niet.

Naar het oordeel van het College houdt de stelling van appellant dat de literatuurlijst geen onderdeel uitmaakt van de thesis geen stand. Het College volgt verweerder in de redenering dat de literatuurlijst wel degelijk deel uitmaakt van het te beoordelen werk. Het College verwijst hierbij naar jurisprudentie van de Raad van State (ECLI:NL:RVS:2025:3585 en ECLI:NL:RVS:2025:3551). Daarnaast heeft verweerder naar het oordeel van het College aangetoond dat appellant zich ook in de hoofdtekst heeft gebaseerd op niet-bestaande bronnen. Het College heeft geconstateerd dat niet alleen in de eindversie van 16 juni 2025 niet bestaande bronnen zijn opgenomen, maar dat ook in de versie die appellant op 2 juni 2025 heeft ingeleverd al sprake is van onjuist bronnengebruik. Daardoor volgt het College appellant niet in zijn stelling dat de “fout” zoals appellant aanvoert op het laatste moment in het scriptieproces is ontstaan toen hij met behulp van Chat GPT zijn referentielijst netjes wilde maken. Het is voor verweerder niet mogelijk om een juist oordeel te vormen over de kennis, inzicht en vaardigheden van appellant.

Voorts dient het College nog te onderzoeken of de opgelegde sancties naar het oordeel van het College in verhouding staan tot de geconstateerde overtreding. In de eerste plaats is het niet meer kunnen behalen van het *judicium (summa) cum laude* geen sanctie. Het is slechts een gevolg van de geconstateerde fraude. Ingevolge artikel 10.5 lid 7 OER is het niet meer mogelijk om een dergelijk *judicium* te verkrijgen als er fraude is geconstateerd.

In de tweede plaats overweegt het College over de twee opgelegde sancties dat het ongeldig verklaren van alle resultaten behorende bij de thesis 2024-2025 gericht is op het wegnemen van de fraude en dat verweerder deze sanctie kon opleggen. Over de uitsluiting van de thesis voor de duur van een jaar overweegt het College dat verweerder ter zitting heeft uitgelegd dat het vak *Master's Thesis Marketing Management* tweemaal per collegejaar wordt aangeboden en aanvangt aan het begin van het eerste en het begin van het tweede semester. Nu verweerder appellant reeds vanaf blok 2A van het studiejaar 2024-2025 heeft uitgesloten heeft dit feitelijk tot gevolg dat appellant vanaf het tweede semester van het huidige collegejaar weer kan deelnemen aan dit vak. De uitsluiting komt in de praktijk dus neer op een half collegejaar. Deze sanctie staat naar het oordeel van het College in verhouding tot de ernst van de geconstateerde overtreding.

De beroepsgronden van appellant slagen derhalve niet. Het bestreden besluit kan in stand blijven.

VI. Beslissing

Het College van Beroep voor de Examens verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld op 31 maart 2026 door mr. dr. E. van Wolde, voorzitter, dr. Y.P.T. Kamsma en J. Stout, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris.

voorzitter

secretaris

Ingevolge de Algemene wet bestuursrecht en artikel 7.66 van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek kan door appellant binnen zes weken na toezending van deze beschikking beroep worden aangetekend bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, postbus 20019, 2500 EA te Den Haag.